



WALL STREET-TASKAN

GILLETTE FROM WALL STREET · 01

Þegar faðir minn kom heim á föstudagskvöldum eftir fimm daga fjarveru vegna vinnu var hann úrvinda.

Nánast í hverri viku bað hann mig að fara út í bílskúr og sækja tvennt úr bílnum hans: möppuna og töskuna.

Hann þurfti hvort tveggja.

Klukkan 21.30 stundvíslega hringdi eftirlitsmaður og þá urðu tölurnar að vera tilbúnar.

Þetta varð föstudagssiðurinn okkar.

Ég kvartaði aldrei.

Ég gerði það fyrir föður minn.

Ég gerði það fyrir okkur.

Tölurnar voru aldrei rangar.

Árangurinn var aldrei undir væntingum.

Og ég sá hann aldrei reiðan.

Sem barn fór ég að trúa því að hann ætti töfratösku.

Heima bað móðir mín mig hins vegar oft að sækja töskuna sína og veskið sitt.

Það var fyrsta lexían mín.

Tveir gjörólíkir hlutir gátu borið sama nafnið.

Annar stór, fullur af vinnu.

Hinn lítill, fullur af peningum.

Árum síðar, eitt vetrarkvöld, vorum við faðir minn á heimleið úr jarðarför.

Vegatálmar vegna verkfalla neyddu okkur inn á leið sem við fórum annars aldrei.

Meðfram dimmri breiðgötu stóðu nokkrar konur við litla elda.
Hver þeirra bar handtösku.

Ég spurði hverjar þær væru.
Faðir minn brosti.

„Þetta eru dömur í atvinnuleit.“

Ég horfði á töskurnar.
„Þær bera verkfærin sín með sér,“ útskýrði hann.
„Og hverjir eru viðskiptavinir þeirra?“
„Fólkið sem gerir góða hluti.“

Ég var tíu ára.
Auðvitað gerði ég ráð fyrir að fólkið sem sýslaði með hluti ætti einhvern veginn líka viðskipti við þessar konur. Misskilningurinn var fullkomlega rökréttur í mínum augum.

Árum síðar fór faðir minn með mig til Milanó.
Í fyrsta sinn gekk ég inn í musteri ítalskra fjármála, Piazza Affari.

Viðskiptagólfíð var fullt af hrópum.
Fólk að kaupa.
Fólk að selja.
Fólk að veifa pappírssneplum eins og siðmenningin sjálf ylti á þeim.

Ég leit ringlaður í kringum mig.
„Af hverju æpa þeir allir?“
Faðir minn hló.
„Svona gengur þessi bransi fyrir sig.“

Ég var strax ósammála.
Ég hafði fylgst með honum vinna í fimmtán ár.
Hann hafði aldrei þurft að hrópa.

Við hlógum eins og vitleysingar.
Kvöldinu lauk við Navigli, þar sem minningar mínar blönduðust
enn einu sinni saman.

Konurnar við vegarbrúnina.
Handtöskurnar þeirra.
Verðbréfasalarnir í kauphöllinni.
Skjalatöskurnar þeirra.

Ólíkir markaðir.
Ólíkur varningur.
Sama mannlega leitin.

Sumir þessara manna gátu keypt nánast hvað sem var.
Það sem þeim reyndist erfitt að eignast voru tilfinningar.
Þeir vonuðust til að geta keypt ást.
Það sem þeir keyptu yfirleitt var eitthvað annað.

Svo var það frænka mín.
Hún faldi snyrtivörurnar sínar í handtöskunni því afbrýðisamur
eiginmaður hennar trúði því að fegurð ætti að koma af sjálfu sér.

Þegar hún kom heim, óaðfinnanlega til höfð, brosti hann stoltur.
„Mikið líturðu vel út í dag.“
„Þvílíkt heilbrigt litaraft.“
Og hún kinkaði þegjandi kolli.

Önnur taska.
Annað leyndarmál.
Annar markaður.

Eftir því sem ég eltist komst ég að því að í heiminum eru til margs konar töskur.

Sumar bera tölur.

Sumar bera peninga.

Sumar bera þrár.

Sumar bera lygar.

Og sumar bera heilu lífin.

Ferdinando Frega

BLADEFREGA

Wall Street-sagan